

nogen, der har mod og mandshjerte til at gå op og sige: Det var ikke embedsmændenes, det var vores beslutning.

Derfor synes vi, det er så utrolig godt, at en af de ting, som vi i dag har fået med i forslaget til vedtagelse, i virkeligheden er at pege på nødvendigheden af at lave en undersøgelse af embedsmændene. Og det er jo ikke bare for at angribe dem, det er først og fremmest for at give dem en chance for at forsvare sig, for at de har mulighed for at blive rensset, og for at vi kan få frem i lyset, hvem der sagde, at sådan skulle vi gøre.

Det store spørgsmål er: Hvem sagde, at sådan gør vi, dengang den danske stat og Den Danske Bank i fællesskab snød færingerne for flere hundrede millioner kroner.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Hr. Aage Frandsen sagde tidligere her i anden runde, at hvis det er godtgjort, at der er sket noget ulovligt, er man også parat til at tage konsekvenserne af det.

Jeg vil godt sige til det, at det for Dansk Folkeparti er godtgjort på side 1082 i undersøgelseskommissionens beretning, at der er indgået en ulovlig aftale mellem Finansministeriet og Finanstilsynet. Det har vi tidligere været inde på mange gange under debatten, så jeg tror, alle er bekendt med, hvad det er, jeg henviser til.

Det eneste, man er villig til i det forslag til vedtagelse, man fremsætter, og hvor man altså med hr. Aage Frandsens ord vil tage konsekvensen, er, at man tager til efterretning, at der pågår nogle tanker iblandt nogle ministre om at rejse tjenestemandssager. For os er det da klokkeklart med den sammenhæng, det står i, at det politiske ansvar for den del slet ikke tages med det forslag til vedtagelse, som bl.a. hr. Aage Frandsen fra SF står bag.

Så når hr. Aage Frandsen heroppe for et øjeblik siden sagde, at hvis det er godtgjort, at der er sket noget ulovligt, er man også klar til at tage konsekvensen, mener vi, at det ikke holder vand, at det ganske enkelt ikke hænger sammen.

Finansministeren forsøgte i sin svarrunde at afvise den sammenkædning, jeg havde foretaget i mit første ordførerindlæg om forholdene i foråret 1993 og det forhold, at der var en EU-folkeafstemning den 18. maj 1993. Finansministeren gjorde det med den udtalelse, at der jo ikke var taget hensyn til, at der forelå et vold-

somt tidsmæssigt pres, og at det var udslagsgivende for, at man f.eks. ikke gik i Finansudvalget med det mundtlige tilsagn, finansministeren gav Nationalbanken om de andre forhold, der er nævnt i undersøgelseskommissionens beretning.

Jeg må sige, at hvis man kigger på beretningens side 980 og side 1008, står der ikke et eneste sted bare antydningssvis, at det var et tidspres, der gjorde, at man ikke kom til Folketingets Finansudvalg, eller at man ikke orienterede, som man skulle orientere. Tværtimod står det klokkeklart på side 980 og side 1008, at det, det handlede om, var, at man for det første ikke ville skabe støj på linjen op til afstemningen, og for det andet, og dér citerer jeg igen, som jeg har gjort tidligere: »Når sagen udsættes til ultimo maj, skyldes det, at regeringen ikke tør søge nye bevillinger hos de politiske partier for ikke at skabe angrebepunkter under debatten op til folkeafstemningen.« Der er ikke i det her citat antydning af, at det har noget at gøre med et tidsmæssigt pres. Det har noget at gøre med en taktisk overvejelse om, hvordan man sikrer et ja den 18. maj 1993.

Konklusionen for Dansk Folkeparti efter den lange debat, vi har haft i dag, er, at der har været rigtig travlt ved håndvasken, og at man med det forslag, der nu vedtages om lidt, prøver at skyde ansvaret lidt til højre og lidt til venstre, alle mulige steder hen, bare ikke lige til sig selv, bare ikke lige til regeringen. Vi synes, at den vedtagelse er helt utilstrækkelig.

Vi vil selvfølgelig tage SF på ordet, når de i dag har sagt, at denne debat ikke er afslutningen, men bare et led i behandlingen af denne Færøssag, og så fortsætte med de samråd og diskussioner, som vil komme også i Det Politisk-Økonomiske Udvalg.

Det forslag, som vi vil komme med her på falderebet, til de kommende diskussioner, der skal være i PØ-Udvalget, er, at man overvejer i udvalget, hvordan man kan inddrage offentligheden i arbejdet. Hvis man alene tager udgangspunkt i PØ-udvalgets nuværende form at holde møder på, vil der jo ske det, at man nu får den kommende diskussion om disse forhold og den fortsatte udspørgen af ministre i lukket-hed, hvor man sidder inde bag de lukkede døre og stiller spørgsmålene og får svarene.

Vi synes ikke, der er noget som helst i denne sag, som skulle kunne begrunde, at man ikke åbner dørene. Hvad enten man gør det i form af høringer, som så ikke foregår direkte i PØ-